

La música clàssica catalana: patrimoni existent i futur

Tradició i creació

Àmbit 4. Com ens cohesionem ?

Lloc: Palau de la Música Catalana, Barcelona

Data: 31 d'octubre de 2025

Relator: Neila Franch González

Participants: Santi Barguñó, María Hinojosa, Judit Bardolet, Joan Magrané

En el marc de la programació del Congrés de Cultura Catalana, el Palau de la Música Catalana acull una taula rodona amb l'objectiu de conversar sobre la situació actual i les possibilitats de projecció de la música catalana de nova creació.

Obre l'acte **Esteve Plantada**, director del Congrés de Cultura Catalana, que dona la benvinguda i esbossa les línies mestres del Congrés i de la jornada. Tot seguit, el violinista **Lluís Castán** interpreta *Tensió* de **Joan Guinjoan**, per deixar pas al compositor i assagista **Joan Magrané**, que ha estat el coordinador de l'acte i farà la moderació de la taula, que presenta als tres ponents: **Santi Barguñó**, productor musical i programador; **María Hinojosa**, soprano; i **Judit Bardolet**, violinista al Quartet Gerhard.

1. Identificació amb la música contemporània catalana

La taula rodona comença amb una reflexió sobre l'interès per la música contemporània i com es construeix la mirada envers el patrimoni. Bardolet assenyala la seva inquietud cap a explicar la realitat propera del present i la responsabilitat com a intèrpret de valorar l'art actual. Hinojosa valora la necessitat d'identificar-se i expressar-se amb el llenguatge present tot tenint contacte amb els compositors. Per la seva banda, Barguñó exposa la idea de treballar amb músics vius per construir el catàleg i el patrimoni musical cada dia entre tots.

Magrané reprèn la idea de responsabilitat individual per pensar què es pot fer per construir el patrimoni i fugir del pessimisme o la queixa. Tots tres ponents coincideixen en la necessitat de bones interpretacions i la convicció i identificació del músic amb les obres. Des del món de la programació, Barguñó explica que aquesta és la manera perquè el públic es cregui les obres i Bardolet també ho remarca amb la idea que la música és la mateixa essència cíclica, una evolució del llenguatge.

2. Programar per a un públic exigent

Abans de reprendre la conversa, el moderador reivindica la necessitat d'una consciència cultural que impulsi el públic a assistir als concerts on es programen compositors com **Juli Garreta**. Barguñó s'hi suma amb la idea de convidar el públic a reescollir la diversitat de la música contemporània i desfer-ne els prejudicis estètics. En aquest sentit, també subratlla les resistències i complexos de les mateixes orquestres que existeixen a l'hora d'introduir repertori del patrimoni català als programes. Maria Hinojosa aporta la seva visió del patrimoni més enllà de la música.

La soprano també apella a la necessitat d'aconseguir remoure el públic i Barguñó afegeix que cal que estigui disposat a escoltar nova creació. Bardolet argumenta que el fet de viure la música en directe hauria de ser un al·licient per anar a un concert. En general, tots assenyalen la necessitat que el públic sigui exigent amb si mateix per obrir la ment cap a noves obres, encara que no tinguin la garantia que els agradarà.

3. El patrimoni enregistrarat

Magrané planteja la qüestió dels enregistraments i Hinojosa hi destaca la seva utilitat com a testimoni d'una versió del moment, fins i tot per a un mateix. La violinista també recull el valor de l'arxiu com a intèrpret, però afegeix que una gravació té la capacitat d'aturar la música.

En aquest sentit, remarca la intensa experiència d'enregistrar un disc i com queda plasmada la vivència en aquest, idea amb la qual Barguñó s'identifica especialment. El productor i programador veu aquest arxiu com la possibilitat de plasmar una versió ideal o la perfecció del pensament musical de l'intèrpret.

4. Noves direccions

Hinojosa destaca la seva il·lusió de continuar fent encàrrecs a compositors actuals i poder traslladar aquest hàbit de comunitat als estudiants, així com contemplar la música contemporània de nova creació no només des d'un punt intel·lectual sinó escoltar-la des del sentiment i la quotidianitat.

Amb la qüestió dels encàrrecs, Magrané aposta per potenciar que l'intèrpret tingui més a dir, i Bardolet creu en poder crear una comunitat on

puguin succeir coses. En un altre pla, Barguñó incita al públic a demanar a l'art una transformació i no només una vivència estètica plaent.

5. Torn obert de paraules i conclusió

Magrané anima als assistents a intervenir a la conversa. La primera pregunta del públic va relacionada amb la creació de noves audiències i l'apropament de l'art i el patrimoni a la societat. En aquest cas, Bardolet creu en un públic intel·ligent i que cal incloure el patrimoni dins de la tradició musical de manera normalitzada. Per la seva banda, Hinojosa apel·la a una responsabilitat personal d'anar als esdeveniments culturals i mantenir una actitud crítica amb el que ens envolta. Finalment, Barguñó té una mirada més pessimista, ja que exposa que hi ha un problema sociològic que cal treballar des de l'educació i la comunicació.

Altres intervencions segueixen la línia de la poca educació musical que hi ha actualment i la necessitat de transmetre el patrimoni uniformement sortint de les modes per tal d'aconseguir una massa crítica i normalitzar la cultura. També s'introdueixen els equipaments com a generadors de confiança i responsables de sensibilitzar el públic, i es recull de nou la importància de l'intèrpret a l'hora de difondre les obres.

Finalment, Magrané acomiada la taula i dona pas a l'actuació de la flautista **Laura Pou**, que interpreta *Capriccio* de **Robert Gerhard**. L'acte és tancat per Esteve Plantada.